

HET EVANGELIE IN VLAANDEREN

Als kleine jongen mocht ik altijd mee met vader. Wat was dat heerlijk om aan de deur van den Evangelisatiepost te mogen staan, met de hand vol traktaatjes. Vóór je, op straat stond dan het publiek: groot en klein, vriendelijk of vijandig gezind, ernstig of spottend. Ik begreep daardoor al heel jong, dat het dienen van God een strijd was, en niet een dubbele kerkgang op Zondag alleen. — „Denk erom, houd de deur vrij en open!” zei vader dan altijd. Nu, dat deed ik, en ik vond het heelemaal niet erg, als ik eens stiekum een por kreeg; als die deur maar open bleef en vrij.

Houd de deur vrij en open! Wat zit er een waarde in dit woord, ook voor ons leven, zoowel persoonlijk, als ook in dienst van onzen Meester. In Vlaanderen vooral moet men de deur vrij houden en open. Ik weet nog heel goed, hoe, op een avond, een oud moedertje het Evangelisatielokaal binnenstapte. Zij droeg een verschoten zijden manteltje, en had een neepjesmuts op, met bandje om den hals. Zij sloeg een kruiske, toen zij op een plaat den Heiland zag staan, Die het verloren lam op de schouders droeg.

„Is die te koop?” vroeg zij.

„Nee, het is een plaat om de kinderen onderricht mede te geven.”

Zij knikte en keek naar de plaat, vergat er door, dat zij midden in een zaal vol menschen stond, en dat de spreker zweeg, omdat zij zoo storend in het gangpad bleef stommelen en mompelen.

Toen opeens zei zij: „Je moet hem aan de deure hangen, dan zullen er meer menschen binnenkomen. Je moet onzen Heere niet achter ne muurke hangen.”

Week aan week zat zij in het zaalke. Telkens als zij mij voorbijging om binnen te stappen, lachte zij mij toe en zei: „Zet ze goed open, oe deure, mijn jonk.”

En op een dag liep door de open deur een tweede wijveke de zaal in. Het was ook een oude gebogen gestalte, en eenigszins aarzelend nam

zij plaats in de bank. Toen opeens zei een stem:

„Gij hier? maar 't is niet meugelijk.”

De twee oudjes hadden elkander herkend, nadat zij twintig jaar lang niets meer hadden gezien of vernomen van elkanders leven of lot.

„Dat heeft de open deure gedaan,” zei de oudste lachend.

Ik dacht er weer aan, toen ik deze week, van een vriendhand uit Vlaanderen, enkele foto's kreeg toegezonden. U moet die eens goed bekijken: dat zaaltje van binnen, eenvoudig, een schoollokaal gelijk. Maar bekijk vooral eens die aangezichten. Pose? O nee, het is werkelijkheid. U moet eens weten wat een moed er toe noodig is om langs je spottende en vijandelijke gebuurte te wandelen, op weg naar het Evangelie-kapelleke. En als zij straks thuishkomen, vinden zij misschien een spottenden echtgenoot die dronken aan de trap staat; een vrouw die met de geburen zit te kaarten bij een potteke bier, en die smalend zegt: „Zoo, Bijbelmanneke, kende oe het Evangelie nu beter?”

U kunt er op aan, dat die eerste bekeerden een zwaar leven hebben gehad op hun dorpje: ik hoor in gedachten de buurvrouwtjes al kloppen en smalend schelden; ik zie de kindertjes al huilend naar huis komen, omdat zij geslagen zijn en getrapt. Maar ik zie ook de jonge moeder dapper verkondigen aan haar buurvrouw: dat Jezus Christus in de wereld is gekomen om zondaren te brengen de verlossing door Zijn Bloed.

En nu de bovenste foto. De Evangelisatiepost te Muzzen. Broeder De Haan staat in de deur en houdt de.... poort open.

„De open Poort” staat op het raam. De open Poort van Vlaanderen, waardoor het Evangelie kan uittreden de Vlaamsche straten op, en waardoor vermoeide zielen kunnen binnentreden, naar het Kruis van onzen Heiland.

„Houd de deur vrij en open,” zei Vader tot mij...

Eens zei Christus het tot mij. Hij zet je niet voor een deur om die open te houden, maar Hij zendt je de wereld in, om gesloten deuren te zoeken, die Hij openbreekt met de sleutels van Zijn liefde.

Zoo breekt Hij ook de deuren open in Vlaanderen. De Sloeberke's en de Gaaïke Petrussen, de Geuzeke's Drei, ze zien allemaal het Licht in hun keuken en in hun zaalkens vallen, het Licht der wereld, dat de duisternis doet verdwijnen. Ook de duisternis in Vlaanderen.

W. Laatsman

